

(SEE.biz, 11. 8. 2011)

САРАЈЕВО - Фра Петар Јелеч у посљедњем броју магазина Дани, говори о политици србијанског предсједника Бориса Тадића и његовог хрватског колеге Иве Јосиповића према Босни и Херцеговини и њеним посљедицама.

Андреј Николаидис је у својој најновијој колумни, објављеној на једном порталу, изрекао неколико сјајних мисли које заслужују да их се стално има на уму: "Ја знам да фини, либерални и толерантни регионални интелектуалци о политици Бориса Тадића требају говорити у комплиментима. То је ем у духу помирења, ем у духу нове сарадње, ем у духу европских интеграција. Промовисати – шта промовисати, слиједити – политику самопроглашеног регионалног лидера у духу је времена. Проблем је, у најкраћем, у томе што је Борис Тадић регионални лидер само у једној ствари – у дестабилизацији региона." У даљњем тексту Николаидис своје ставове аргументирано образлаже анализирајући Тадићеву политику према Црној Гори и Косову. Врло је занимљива, на примјер, Тадићева интерпретација задње кризе на сјеверу Косова гдје смо свједочили репризи већ виђене балван-револуције у Хрватској и Босни и Херцеговини, а предсједник Србије сугерира могућност да у тим догађајима и у паљењу граничних пријелаза своје прсте имају и убачени албански провокатори који су, по тој логици, ваљда резали балване и постављали их на цесте загрљени с локалним Србима.

Тадићева политика према Босни и Херцеговини

Но оставимо по страни догађаје на Косову, и оно што Тадићева политика, уједињена са Српском православном црквом, подузима на дестабилизацији Црне Горе и осврнимо се на посљедице такве политике у Босни и Херцеговини, јединој земљи у којој је, нажалост, у великој мјери успио великосрпски пројект. Борис Тадић према нашој земљи води политику зацртану другим Меморандум САНУ-а који је креирао његов отац академик Љубомир Тадић скупа с кућним им пријатељем Добришом Ћосићем. За боље схваћање укупне српске политике свакако вриједи прочитати књиге реномираних српских историчарки Латинке Перовић, Олге Поповић Обрадовић и Дубравке Стојановић које темељито сецирају службену политику Србије према сусједима. Након тога ће сватко онај тко још увијек гаји било какве илузије о конструктивној политици Бориса Тадића

остати поприлично разочаран. Ту свакако треба придодати и неколико београдских интелектуалаца попут Срђе Поповића, Соње Бисерко и иначе читаве екипе окупљене око Луковићева сјајног портала е-новине који је Тадићевој власти постао неподношљив трн у оку па чини све да га угаси. Соња Бисерко, предсједница ХХО-а Србије, заједно с колегама из Црне Горе, Босне и Херцеговине и Хрватске, на недавном је састанку у Мостару устврдила како Тадићева Србија жели у миру остварити Милошевићеве ратне циљеве. Тадић то додуше ради на знатно углађенији и западном уху и „неовисним интелектуалцима“ прихватљивији начин од Милошевића: тако он јавно говори да подржава интегритет Босне и Херцеговине, а у ствари српска политичка и интелектуална елита преко Милорада Додика чини све да дестабилизира ову земљу и држи је у стању константне напетости.

Јосиповић секундира Тадићу

И док се деструктивној политици Бориса Тадића у провођењу великосрпског и меморандумског пројекта у регији не треба превише ишчуђавати – јер Тадићева Србија није доживјела никакву катарзу нити је прихватила одговорност за ратове у Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини и Косову – активност хрватског предсједника Иве Јосиповића у секундирању политици Бориса Тадића у регији у најмању је руку забрињавајућа. Умјесто лобирања по свијету и посјета међународним институцијама по Вашингтону, Бриселу, Москви, Пекингу, итд., у сврху промовирања интереса земље на чијем је челу, скоро се сва „међународна“ политика Иве Јосиповића свела на досад небројене сусрете с пријатељем Борисом Тадићем који је због тог пријатељства с хрватским предсједником „врло скромно“ устврдио како њих двојица својом политиком иду десет година испред других у регији. Да није тужна, оваква би самохвална изјава била више него смијешна.

У посљедњем интервјуу за "Магазин" Јутарњег листа на изричито питање новинара о тому како Босна и Херцеговина може напредовати ако на челу једног ентитета има човјека који је константно из дана у дан негира и понижава, Јосиповић пилатовски избјегава одговорити и ниже пар пустих фраза које немају никакве везе с постављеним питањем. Након неких аргументираних јавних упозорења на погубне резултате Јосиповићева односа према Милораду Додик (вјеројатно по савјету заједничког им пријатеља Тадића), Јосиповић је у интервјуу Националу устврдио како ће он таквом својом политиком вратити Хрвате у Посавину, а више пута је понављао и реченицу како је Милорад Додик испунио све што је обећао, не објаснивши јавности никада о каквим се то обећањима ради.

Закон о катастру довршава етничко чишћење у РС-у

Но зато је Додик у међувремену, након тих сусрета у којима је наводно било ријечи о побољшању ситуације за Хрвате у РС-у, донио закон у којем се у миру довршава процес етничког чишћења над Хрватима (и Бошњацима) у тзв. Републици Српској. Ради се о закону о катастру који је недавно, уз опћу шутњу домаћих и међународних инстанци па и саме Католичке цркве у Босни и Херцеговини, усвојила скупштина тог ентитета. Протестирали су једино бошњачки заступници у скупштини РС-а. Према том ће закону, ионако понижени, побијени и истјерани Хрвати (и Бошњаци) из Посавине и тзв. РС-а, који се нису успјели вратити и обновити своје домове, морати плаћати порез на своја згаришта, зарасле њиве и по неколико пута већ посјечене шуме. Уколико то не учине, бит ће им одузета имовина, њиве, шуме и пашњаци, и то све по закону!!!! Нема ту сад Иве Јосиповића да протестира против таквог закона (од два ХДЗ-а као сателитâ СНСД-а то се ни не може очекивати) и да упита „човјека који је испунио све што је обећао“ како је могуће данас донијети један такав закон који крши све могуће принципе моралности и праведности. Дакле, Додикова парламентарна држава не само да нема у плану обновити куће које је сама порушила (Република Хрватска јеновила порушене куће српским повратницима), него жели додатним одредбама одузети и преостала имања и некретнине онима који се нису вратили, а нису у стању плаћати тај наметнути порез. Иза тога закона стоји дијаболчан план довршетка етничког чишћења неспрског становништва у РС-у, јер Додик и његовим сљедбеницима итекако смета чињеница што већина земље у Посавини и даље катастарски припада Хрватима јер је они, на сву срећу, још нису почели масовно продавати, осим у спорадичним случајевима и ја их овим путем позивам да то никада не ураде, а црквене и политичке прваке у Босни и Херцеговини да заједнички дигну глас против ове у небо вапијуће неправде. Додик жели оне који се још нису вратили иновили своја имања, а немају средстава за плаћање пореза на порушену имовину, потакнути да продају све што имају, јер ће ионако, уколико не плате порез, остати без својих шума, ораница и окућница које су њихови преци, уз тешку муку и одрицања, стјецали и обрађивали стољећима. И то је тај – по Човићеву и Љубићеву мишљењу – највјернији бранитељ интереса Хрвата у БиХ који скупа с њима „храбро“ стоји на „задњој црти обране хрватства“.

Извртање стварности

О више него трагичној судбини посавских, крајишких и котоварошких Хрвата у хрватским медијима с обе стране границе влада скоро потпуна шутња, но зато су емисије ХРТ-а и водећих хрватских тисканих медија пуни Драгана Човића и Боже Љубића, те двојице-тројице њихових одавно истрошених трабаната из Херцеговине са загребачким адресама, који врте увијек исту причу о наводно неиздрживој потлачености Хрвата у Федерацији Босне и Херцеговине. Никога не брига што је стварност на терену сасвим

другачија, што су Хрвати у тзв. РС-у, за разлику од Федерације, и физички и господарски и институционално потпуно елиминирани. Сад је, наиме, у хрватским медијима с обје стране Саве тренд извртања стварности према којој Хрватима у РС-у мање-више цвјетају руже, док је Федерација за њих права тамница у којој им се газе сва људска и грађанска права. Никога очито не занима истина, важан је спин и обновљено савезништво на релацији Мостар – Бања Лука у рушењу институција ове земље.

Посављаци чврста препрека идили између Додика и такозваних "легалних и легитимних" Хрвата

Хрватска политика у Загребу, на челу с Ивом Јосиповићем се умјесто службених и снажних протеста против овакве отимачине имовине посавских, крајишких и которварошких Хрвата, бавила се и бави тиме тко је легалан а тко нелегалан хрватски представник у актуалној власти у Федерацији БиХ. Тако се хрватски предсједник може по неколико пута састајати с Додиком и примати награду његових Независних новина за „личност године“, али зато, „не може“ наћи времена за сусрет с предсједником Федерације Живком Будимиром, јер овај није по Додикову и Човићеву критерију (очито и Јосиповићеву) „легално“ изабрани Хрват у власти. Нема из хрватске политике спомена о тому да је из Босанске Посавине и РС-а истјерано и побијено кудикамо више људи него из читаве бивше тзв. Републике Српске Крајине у Хрватској. Судбина избјеглих Срба из Хрватске је дигнута на највишу међународну разину, о њој се говори и у релевантним свјетским институцијама, а судбина пострадалих Посављака и Хрвата у РС-у се гура под тепих и њу није упутно спомињати. Тужну и трагичну причу о Посавини није ни данас, као ни '92 када је издана и предана агресору, добро потезати и подсјећати на њу, јер још једино она може мало зашкрипати у милозвучном сугласју српских и „легалних и легитимних“ хрватских странака у уништавању ове земље. Све се чешће и од самих Хрвата из јужног дијела наше земље чују љутити приговори како су „Посављаци више досадни с причом о Посавини јер нам то руши јединство са Србима“. Кад се подвуче црта, све сам увјеренији да су Тадићева и Јосиповићева политика врло погубне за будућност Босне и Херцеговине (Тадићева додуше знатно више). Но србијански предсједник је био барем у једном у праву кад је похвалио себе и Јосиповића: они су заиста десет година испред других, само ће од тог њихова „визионарства“ и „лидерства“ Босну и Херцеговину, нажалост, још годинама бољети глава.